ПЛЕЙЛІСТ

Thrice — «Black Honey»
Halsey — «Castle»
Puddle of Mudd — «Control»
Seasons After — «Cry Little Sister»
Red Sun Rising — «Emotionless»
KMFDM — «Go to Hell»
Florence + the Machine — «Heavy in Your Arms»
Five Finger Death Punch — «Jekyll and Hyde»
Never Say Die — «Like a Nightmare»
Sister Machine Gun — «Lung (Bronchitis Mix)»
Ciara — «Paint It, Black»
Gemini Syndrome — «Remember We Die»
Stabbing Westward — «Save Yourself»
Fear Factory — «Scumgrief (Deep Dub Trauma Mix)»
Think Up Anger — «Smells Like Teen Spirit»
Mötley Crüe — «Smokin' in the Boys Room»
Banks — «Waiting Game»

РОЗДІЛ 1

Кай

Дощ був схожий на ніч. У темряві, вкритий хмарами, ти можеш бути іншим.

Я не впевнений, чому так. Можливо, через відсутність сонячного світла та через те, як загострюються інші наші відчуття, або ж через тонку завісу, що приховує все від нашого погляду. Однак деякі речі можна робити лише в певний час. Скинути піджак та закачати рукави.

Налити собі випити та відкинутись на спину. Сміятись із друзями та кричати під час перегляду баскетбольного матчу.

Слідувати за дівчиною, яку ти вже годину трахав очима, в туалет пабу і дивитись, як твої друзі схвально кивають, коли ти повертаєшся.

Спробуй провернути подібне вдень зі стажистом в офісі.

Так чи інакше, не те щоб я хотів втілювати всі свої забаганки в будь-який час. Чим рідкісніша можливість, тим вона цінніша.

Але щоранку зі сходом сонця в моєму животі неначе все сильніше стискалась пружина передчуття.

Ніч насувалась знову.

Дозволивши масці бовтатись у руці, я стояв на майданчику другого поверху і спостерігав, як Ріка сидить у своєму авто. Вона опустила голову, незважаючи на дощ, що струменів по лобовому склі, її обличчя виднілось у світлі мобільного телефону, поки вона набирала повідомлення.

Я похитав головою, моя щелепа напружилась. *Вона не слухає.*

Я спостерігав, як наречена мого найкращого друга закінчила друкувати, світло від телефона згасло, а потім вона відчинила двері авто і почала бігти, несучись під зливою. Я окинув її поглядом. *Голова і очі опущені долу. Ключі затиснуті в кулаці. Руки прикривали голову від дощу та загороджували поле зору.*

Зовсім не слідкує за тим, що навколо. Ідеальна жертва.

Відтягнувши ремінець ззаду, я вдягнув свою срібну маску-череп. Її внутрішня сторона щільно облягала кожен вигин мого обличчя. Світ навколо мене звузився до розмірів тунелю, і я міг бачити лише те, що було прямо переді мною.

Жар розповсюджувався шиєю, глибоко просочуючись у груди. Я зробив глибокий вдих, відчуваючи голод і власне серцебиття.

Раптом звук дощу, що неначе водоспад заливав вулицю, заповнив доджьо[1]. Важкі металеві двері внизу грюкнули.

— Агов? — озвалась вона.

Моє серце наче провалилось аж у шлунок. Я заплющив очі, насолоджуючись моментом. Звук її голосу відлунював порожньою будівлею, але я нерухомо стояв на темному сходовому майданчику, чекаючи, поки вона знайде мене.

— Каю? — я почув, як вона крикнула.

Я відступив і, натягнувши капюшон свого чорного худі, повернувся, щоб поглянути вниз через поручні.

— Агов? — запитала вона знову, більш наполегливо. — Каю, ти тут?

Спочатку я побачив її світле волосся. Це перше, на що люди завжди звертають увагу, коли дивляться на Ріку.

[1] Доджьо — японський термін для позначення місця для медитації або особливих видів навчання, найчастіше — японських бойових мистецтв.

у її чорному пентхаусі, в цьому чорному доджьо, в чорному провулку, в темних кімнатах і на чорних вулицях... Вона завжди виділялася.

Я сперся руками на іржаві сталеві поручні, стоячи на решітці, і спостерігав, як Ріка повільно заходить у вітальню внизу, клацаючи вимикачами на стіні. Але нічого не сталося. Світло не увімкнулось.

Вона смикнула головою вліво-вправо, раптово насторожившись, а потім різко простягнула руку, знову клацаючи вимикачами.

Нічого.

Її груди здіймалися і опускалися швидше. Вона нарешті усвідомила, що відбувається, і міцніше стиснула ремінець своєї сумки.

Я з усіх сил намагався стримати усмішку і схилив голову набік, спостерігаючи за нею. Мені слід показати себе. Слід грати чесно, дати їй знати, що я тут і що вона в безпеці.

Але що довше я чекав, що довше мовчав і ховався, то більше вона нервувала. І коли вона пройшла ще далі у кімнату внизу, я не міг не дати собі відчути цей момент. Вона була розгублена. Налякана. Боязка. Вона не знала, що я тут. Прямо над нею. Не знала, що я зараз спостерігаю за нею. Не знала, що я можу на неї накинутись, схопити і повалити на підлогу ще до того, як вона зрозуміє, що сталося.

Я не хотів її лякати, але водночас бажав цього. Влада і контроль викликали залежність.

Але я не збирався ними насолоджуватись, бо мене від них нудило.

Вони перетворювали мене на Деймона.

Я почав дихати важче і міцніше стиснув кулаки на поручнях. Мені самому ставало страшно. Це ненормально.

— Я знаю, що ти тут, — сказала вона, озираючись навколо і насупивши брови.

Але впертість в її очах була награна, і я всміхнувся під маскою.

Її довга сіра сорочка спадала з плеча, а дощ виблискував на грудях і шиї. На Меридіан-Сіті наринула злива. В цей час — і в цьому районі — вулиці були порожні. Ніхто б її не почув. Напевно, ніхто навіть і не бачив, як вона заходила у будівлю.

І по тому, як вона взялася повільно задкувати з темної кімнати, було схоже, що вона лишень починала це усвідомлювати.

Я зробив крок.

Заскрипіла решітчаста підлога, і Ріка повернула голову вліво, звідки долинув звук.

Її погляд зосередився на мені. Не зводячи з неї очей, я попрямував до сходів.

— Каю? — запитала вона.

«Чому він мені не відповідає? — мабуть, дивувалась вона. — *Чому він у масці? Чому вимкнене світло? Через грозу? Що відбувається?»*

Але я нічого не відповідав, повільно наближаючись до неї, і чим ближче я підходив, тим виразнішою ставала її гарненька маленька фігура. Мокрі пасма волосся, які я раніше не помітив, прилипли до її грудей, а у вухах виблискували діамантові сережки, їх Майкл подарував їй минулого Різдва. Через сорочку виднілись її соски.

Її блакитні очі насторожено подивилися на мене.

— Я знаю, що це ти.

Я всміхнувся під маскою. Її напружене тіло доводило протилежне. *Справді?*

Я повільно кружляв навколо неї, неначе заганяючи в клітку, тоді як вона вперто залишалася нерухомою. *Така впевнена, що*

це я? А може, я не Кай, га? Я міг би просто взяти його маску. Або купити точно таку ж.

Зупинившись позаду неї, я намагався спокійно дихати, попри те, як калатало моє серце. Я відчував її. Енергію між моїми грудьми та її спиною.

Ріці слід було обернутися. Вона повинна була готуватися до небезпеки, як я її вчив. Невже вона думала, що це гра?

— Припини, — гаркнула вона, повертаючи голову рівно настільки, щоб я міг бачити, як ворушаться її губи. — Це не смішно.

Ні, це було не смішно. Майкл поїхав з міста на ніч, а Вілл, напевно, десь пиячив. Були лише ми.

І з огляду на те, як мої кляті нутрощі прямо зараз перевертались, це вже було не смішно, не добре і не правильно — те, наскільки сильною була потреба постійно доводити себе до межі, щоб відчувати контроль. Не було нічого доброго в тому, як сильно я не хотів зупинятись.

Я схопив її, обвив руками і уткнувся носом їй під вухом. Від її парфумів у мене обважніли повіки, і я почув, як вона зітхнула, коли я міцніше стиснув її тіло, притуляючи до себе.

— Тут тільки ми, Мале Чудовисько, — прогарчав я. — Як я і хотів. У нас попереду вся ніч.

— Каю! — закричала вона, вириваючись з моїх рук.

— Хто такий Кай?

Вона звивалася, відбиваючись від моєї хватки і вириваючись щосили.

— Я тебе знаю. Твій зріст, твою статуру, твій запах...

— Знаєш? — запитав я. — Ти знаєш, як це, відчувати мене, так?

Я занурився обличчям під маскою в її шию і міцно обійняв її. Владний. Загрозливий. Я видихнув і прошепотів:

— Я сумую за часами, коли ти була маленькою старшокласницею, Ріко. — Я застогнав, вдаючи, що мені подобається відчувати, як вона звивається піді мною. — Ти тоді не сперечалась.

Вона завмерла, продовжуючи лише дихати. Її груди опустилися, а потім почали тремтіти під моїми руками.

Я зачепив її.

Одного разу дехто з нашого близького оточення сказав саме ці слова. Той, хто налякав її. Тепер вона засумнівалася, чи не він перед нею зараз. *Деймон зник ще минулого року, але ж він може бути де завгодно, правда ж, Ріко?*

— Я так довго чекав на це, — сказав я, почувши гуркіт грому надворі. — Зніми це лайно. — Я потягнув вниз її сорочку, під якою виднілась майка. Вона скрикнула. — Я, бляха, хочу тебе бачити.

Вона зітхнула, відсторонилась і накинула на мене руки. Потім негайно відступила — перший контррух, який я їй показував, коли хтось хапає її ззаду — але я відштовхнувся ногою назад, знаючи, що вона це зробить.

Ну ж бо, Ріко!

Раптом вона всією своєю вагою впала на підлогу, вислизнувши з моїх рук.

Я ледь не засміявся. Вона швидко міркувала. *Добре.*

Але я продовжив свій напад. Вона схопилася на руки і коліна, готуючись до втечі, і я кинувся вперед, впіймавши її за щиколотку.

— Ну і куди це ти зібралась? — насміхався я.

Вона перевернулася і вдарила ногою по моїй масці. Я відсахнувся, сміючись.

— О боже, з тобою буде так весело. Не можу дочекатися.

Вона пискнула, швидко відповзла назад і знову підвелась на ноги. Страх застиг на її обличчі. Вона розвернулася і кинулася бігти до роздягалень. Ймовірно, прямувала до виходу в задній частині будівлі.

Я помчав за нею, хапаючись за її сорочку. Все моє тіло горіло.

Дідько. Я відчув, як цівка поту скотилася по моїй шиї ззаду.

Це лише гра. Я не заподію їй шкоди. Це було схоже на гру в квача або хованки у дитинстві. Тоді ми знали, що нічого поганого не станеться, коли нас спіймають, і що ми не завдамо шкоди, коли наздоганятимемо, але ірраціональний страх все одно захоплював нас. Саме це мені подобалося. Ось і все. Це було не по-справжньому.

Розвернувши її, я обхопив її однією рукою, а іншою зачепив під коліном, підіймаючи. Вона підставила друге коліно, але я встиг ухилитися від удару між ніг. Перевернувши її на спину, я повалив нас обох на землю і навалився на неї зверху.

— Ні! — закричала вона. Її тіло забилося піді мною. Я просунувся між її ніг, піднявши її зап'ястя над головою, і притиснув їх до землі.

Вона боролася з моєю хваткою, але міць в її руках затремтіла, і її сила почала слабшати.

Я завмер і дивився вниз. Ми з Деймоном обидва мали темне волосся та очі. Хоча його здавались майже чорними. Вона не змогла б помітити різницю між нами в темряві. Однак могла відчути, що це я. Те, як я з нею поводився, примушував її, погрожував їй... зовсім як він.

Я повільно опустив голову їй на груди, зависнувши за сантиметр від її шкіри. Вона перестала чинити опір. Її груди так сильно здіймалися, що здавалося, у неї напад астми.